

"Мъжка приказка" за глаголицата, апокрифно сказание

by 67A » Sun Nov 27, 2011 4:18 am

Посвещава се на Старшия, щото на Комбата се посвещава друга

- И ся ко? – трясна по масата Кирчо. – Хонорарът е изпит, а това писмо трябва да го представим на Фотий най-късно до утре след обед!
- Трай, малкият! – брат му Мето заби тризъбата си вилица в дървената маса. – По-добре си спомни какъв беше порядъкът на буквите!
- Какъв беше, какъв беше! Азбучен беше! – смръщи високо чело малкият брат.
- Начи така, първата буква е „а“, ето, като тази вилица ще бъде! Само малко ще и подкъсим двата странични зъба, че нещо се огънаха! – Мето бързо скицира неговата.
- Добре, аз ще изпиша моята за „Б“, тюх, че негодни са тези нови прибори от Шин, на мойта и се изкриви дръжката, на гребен е заприличала, ама нейсе! - По-малкият богослов оглеждаше изкривеното парче метал.
- „В“, като Ванчето, дето носи сега мръвката... Кое и е на Ванчето най-важното, как мислиш?
- Теленото копче на робата горе отпред, дето я се е откопчало, я са изпаднали едни работи... – мечтателно промълви Кирчо.
- Р-р-рисувам, така, телено копче горно! – Методий съсредоточено изписваше и формите, придържани в свенливо положение от въпросния аксесоар.
- Ти нещо пак си объркал, те едно време бяха горе, сега са доле! – Кирето сръчно нарисова спадането на нивата, но вертикалата му малко се откони от точните 90 градуса.
- З-значи, доле! Рисувам доле, таман ще стане за „Д“, щото те разни други думи с „д“ започват и са доле...
- Ех, че си една черна пепелянка ти, брат ми!
- О, това е идея, за „е“ – черна пепелянка, ама дай само главата и зъбите да нарисуваме, че имах пари само за тесен пергамент, от крак на някое добиче ще е, или е рязан! Като казах „рязан“, ми да сложим една ножица за „ж“-то, да се вижда как Редникът къса и фърля, по пет на нож.

Ванчето донесе едно плато мръвки и две юзчета, които почитателно стовари на масата. Киро се пресегна и я шляпна по буквата „д“.

- Дзверове сте вие, не философи! – тросна се келнерката. – Ако да бяхте ухажори, щяхте да ми донесете китка, аз да я натопя в менчето, сутринта да се закича пак! Така всички знаят, с писма само.
 - Р-рисувам, ето, китка в менче! И да мяза на теленото копче, да се знае, че е на Ванчето китката. Готово е „дз“-ът.
 - Забавно ви е на вас, а аз дето не съм седнала днес една вода да изпия, питате ли ме! – блеснаха сълзи в очите на девицата.
 - Немой така, ето, виж, увековечаваме те – Ванче, дето се е препасало с коланче, пие вода с малка чашка, добре де, с голяма чашка, зер вода тебе за китката, да вървят заедно, готова ти е буквата „з“, брат ми!
 - У, какъв си рисуващ, я нарисуйвай и мой Иван, дето дига питите с кашкавал. Давай, че ще загори зелето и шефът ще ме гълчи!
- Методий нарисова първо питите кашкавал и дъската, на която Иван ги носеше от склада до кухнята, а после и самия Иван между тях. Ванчето неодобрително заклати глава.
- Какво е увиснал като балсуджук за съхнене, нали трябва да се вижда, че ходи!
- Методий прие тази дружествена художествена критика и промени малко портрета. Ванчето пак не го хареса, кво се бил разчекнал, гаче три мартинита бил изпил!
- Няма с теб оправия, ей го на, нарисувах му чашата за мартини, то се знае, че е на Иван, откак другаруваше с оня Джеймс Вързания, все това лочи!
- Така изображенията на буквата „и“ останаха три, щото между критиците никога не бе постигнато споразумение кое е най-подходящото. Сред тях имаше хора, които толкова настояваха на някои работи, че емигрираха от несъгласие на едни скалисти острови на края на тогавашната география. Столетия по-късно един далечен правнук на оригиналния Иван (кръстен, естествено на дяда си) щеше да стане световно известен, играейки прадядовия си приятел Джеймс Вързания и щеше да популяризира мартинито на световно ниво. Но нито Ванчето, нито богословите щяха някога да узнаят това, и добре, че беше така, щото едва ли щяха да понесат мисълта Ванчовата семка да

носи пола на карета, затова да се върнем в кръчмата, където богословите и тяхната муза свещенодействаха.

Към масата се приближи местният идиот, който знаеше само един звук, нещо между „г“ и „х“, щото като малък се беше опитал да ближе казана с ракинята, ама нали учител му беше Теодор РАката, та не го беше научил кои части са за близане и кога, и му беше изгорял езикът. Идиотът заразмахва с ръце и закима с глава по посока към кухнята. Ванчето скочи, подбра полите си и хукна, щото наистина миришеше на загоряло зеле с шопарско. Методий веднага изобрази некохерентните движения на идиота за буквата „гх“, щото и така всички знаеха той как се изразява, а Кирето мечтателно рисуваше Ванченото коляно, малко стилизирано, щото иначе течността в юзчетата беше почнала да замъглява бистрия му взор.

Методий бодна от киселото зеле, дето Марс го беше претакал по два пъти на ден, та беше станало на цвят като слънчевия камък, дето го носеха онези светлокосите варварки от студените морета. Погледът му се премрежи от спомени, той нарисува буквата „д“ и спомена името на една от популярните шефки на дамски клуб оттам. Киро се пресегна и зачеркна „д“-то.

- На таз уруспия таз буква за теб е забранена, братело!

- И що така? – хлъцна Методий. Клубната директорка имаше изискана калиграфия на конкретната буква.

- Щото тя си пада по комплектите от по двама носители на онези работи, дето на коча все се клатят и все не падат! – находчиво обясни по-малкият брат и добави илюстрация към казаното. – Затова като я видиш, кръстосваш краката, ето така!

- О-о-о, каква била работата! – възкликна по-възрастният философ.

- Не „О-о!“ , ами цялата гама от горно до долно „о“, казвам ти, там в онези северни страни, много странни работи има! – Кирето бързо нарисува по една кръгла уста за горно и долно „о“, свързани с чертичка да се знае разликата.

- Ми тамошните мъже трябва да се избесят, бе! – Методий не можеше да преглътне нито новите сведения на брат си, нито парчето луканка, която Ванчето не беше нарязала правилно. Докато дъвчеше, той нарисува една бесилка с примката.

- Недей така, бате Мето, там има такива надарени личности! -включи се в мъжката приказка и Иван, като описа с ръка една издайническа издатина на потурите си. Грешката му беше, че не се бе огледал преди да изрече тези сакраментални думи. Зад него стоеше Ванчето, което гневно обърна чашата му с картини и я захлупи на главата му , съскайки нещо нечленоразделно. Кирето успя да скицира и издатината, и обърнатата чаша, че даже и съсъка преди да се застъпи за приятеля си.

- Ванче, ами той човекът само с едно гледане, какво толкова!

- Какво толкова, какво толкова! Ами нали само щеше да гледа как онази афронубийката щеше да тупа едни тимпани, пък после го спипах да я дърпа за увисналите фотостолчани на „Нешънъл Джиографик“. Ще ми разправя той, че то било, щото я бил поддържал, тя била неволница! Аз като не съм неволница, блъскам от зори до здрач, а тя – тимпани тупа и all that jazz! – Ванчето, като всеки един държащ на себе си туристически работник, поназнайваше езици и имаше широка обща култура и още по-широка душа. Кирил, нали беше монах, нарисува едни тимпани, ама те много приличаха на едни други работи, които при неволниците се срещат увиснали крайно рядко. Затова той добави отгоре и пръчките, да се вижда, че са тимпани . Иван погледна през масата и рече едно дълго „oooo“ като видя какви ги беше нарисувал богословът. Обаче Ванчето го дръпна за ухото и „ooo“-то плавно премина в „ууу“, затова божият човек сложи едно „О“ и после едно „О-с-дръпване-на-ухо“ до него.

- Фотий ще ни отскубне ушите утре, да знаеш! – доля масло в огъня брат му. Той нарисува поръчителя на писмото, като жив излезе, кръгъл, кръгъл, ама с гръбнак, в който можеше да се счупи земната ос, ако имаше такава де. Как би могъл да знае философът, че след хиляда и сто години един момък ще улови тази негова мисъл, ще напише по нея опера, ще я поставят и един хор полуголи моряци ще пее „Наша вера вернее расчета, ...от удара о наши плечи гнется земная ось, только наш позвоночник крепче, не согнемся, авось!“ А освен това в тази опера ще се пее лирично „Но лучшие из нас срезались с полпути!“, все едно за Кирето беше писана. За нещастие философът не знаеше всичко това, иначе можеше да не укори брат си за неприличния жест, показан в евентуалната посока на Константинопол, който още не беше станал Истанбул.

- Ти го напиши още и на стената! – рече Методий и задъвка една квасена ябълка, от зелевите запаси на бога на войната.
- Не аз, потомците ще го пишат, на всяка стена, която им попадне! Това ще бъде една от най-използваните букви в настенните писмена, брат ми, затова да я нарисувам в работно състояние, макар и в профил... – Кирил внимателно дочерта кръгчето.
- По-добре подай това овалното блюдо, дето са останали две кюфтенца по ръба. Пак свърши салатата! – Методий изобрази исканата чиния, макар още да нямаше такава дума. – Пък и дръпни малко насам този трисвещник, че отъмня, нищо не виждам. Вай, кое време стана, алма му матер! От толкоз трудове праведни човек и огладнява, и ожаднява. Ей, това тукашните едно време са били голяма работа, това нямат чашите оставяне, ритони им викали, ей-така изглеждали, виждаш дъното, не може да го закрепим, значи, трябва да се пие до дъно. Да знаеш, трябва да се тренира, щото после като идем при хазарите, те там от рогове пият, също нема оставяне, до дъно...
- Ти по-добре внимавай, че ще обърнеш менчето с китката на Ванчето, и те тогава никакви хазари няма да ти се видят страшни, ако тя види това! – Кирил рисува обърнатото менче с китката надолу. Ама му трепна ръката и дънцето падна вътре и се подпря на стъблото. Ванчето дойде и донесе нов трисвещник.
- Гледам, че сте се разработили, ама аз утре нали трябва да ставам рано, да имате екологически чисто и прясно мляко за закуска, после да варя рачел от дюли, че още не са измислени бонбонките, пък ще идват едни изискани госпожи, все тук се събират, като седнат на обяд, та вечерят, някогаш и нощуват, ако, такава, компанията се случи правилно политически ориентирана, пък пеят, като едни вакханки, ще взема да уговоря шефа да я прекръсти таз кръчма на нещо сицилианско, та като се колят, барем омерта да има. Ама аз какво се разприказвах, да си вземам лоената лампада, че трябва да ида да прибера Ивана, че пак някъде се е изгубил из тъмнината, и после мъничко... На вас съм ви постлала в колибата на кучето Ая, то само тя остана свободна, напълни се кръчмата с народ, даже в зала "Екваториална Гвинея", и там една вещица съм настанила, че имала била важна работа. Ето ви и по едно юзче за преди лягане! – Ванчето докато си приказваше, Кирето набързо изобрети късописа, скорописа, стенографията, пиктограмите и комиксите, та улови разказа ѝ от край до край. Двамата с Методий се чукнаха с медните юзчета и се спогледаха.
- Мето, абе той Керпеденят кога се връща?
- Утре сабахлен. Що питаш?
- Ами да рисуваме и на него една буква, та да му се издигнем в очите, ей на, човекът широко отвори врати на кръчмицата, всички, що дойдат, добре са му дошли, чисти редовно, трябва да се остави за него памет! Дай да направим носовото „е“ на керпеден, а?
- Става! Само че ти рекох, пергаментът е тесен, само главата на керпеденя и она болт, дето го държи! И тука една цвъцка, да загатнем някои работи, ама де не е много!
- Амчи то тогава, като ще е така, поне да го увековечим на всичките носовки, какво ще му мислим! Заслужава си славата човекът, не кат наш Фотий, от девет кладенеца вода да носи!
- Методий погледна изрисувания пергамент на светлината на трисвещника и соломоново отсъди: - Братле, гениални сме! Казах ли ти, че е бонбон тази азбука! Ето, последното е едно бонбонче и утре като се насипим, отиваме право при Фотий, готови сме!
- Ама страхотни сме, верно си е! Само утре като преписваме на чисто, трябва да изгладим някои детайли! Нали не се бръснем, време ще има!
- То верно не се бръснем, тез римски обичаи не се укрепиха по тукашните земи. Ако досега обаче никой не ни е бръснал за слива, вече няма да е така! Слушай батя си, работата е в кърпа вързана, форум ще има на наше име кръстен и чучело ще ни издигнат!
- Не чучело, а паметник, щото то чучела много наоколо, ами грабвай свещника и в колибата, додето не е дошъл някой късен гост, че нали знаеш, по съседство сеч върви страховита, прииждат бегълци на талази, на цунамита прииждат!
- И тъй биде създадена глаголицата, щото за нея се глаголеше, кога се пишеше. А и не само се глаголеше, щото все пак това не беше стъгдан или мегдан, а механа, където по българска традиция много работи стават. Наздраве!